

ILLYÉS GYULA

Mezei séta

*Mind közelebből szeretem
nézni, amin csak megáll a szemem.
Tekintem addig, — no, elköszönésül? —
hogy könnyet érzek; mint ki útrakészül.*

*Ez hát a rozs. A baltacím.
A len. A fű. S ezek az ujjaim.
Most barátkozhatnánk csak össze.
Isten hozzátok mindörökre.*

Amerre a ridegcsorda elvonul

*Sziklakemény fagy. Noha hó se, szél se.
Kong a táj: bútortól üres szoba.
Távozás, lemondás okmánypecsétje
a földúton egy-egy csülök nyoma.*

*Meg a kőd. Kit követek? Hova tartok?
Megint egy ősz; megáll, vizel,
megy újra, egy év; mint a barmok;
egy férfikor; a többivel.*

Távirat

Egy mellőzött művésznak

*Járnak fönt vakító napfényben is (ne félj)
a csillagok.*

*Téged is (várj!) tündököltetni fog
— tőled is megragyog —
a síri éj!*

FODOR ANDRÁS

Szeizmográf

*Keskeny arc, élő szeizmográf:
a lélek legparányibb
rengéseit is jelzi.*

*Tűhegynyi moccanás
a szem-, a szájsarokban:
leolvasott a figyelő tükrör.
A belső seb titkolhatatlan.
Megkezdődhet az anamnézis.*

*De az orvosok mások. Ő
bőrén, idegeiben hordja
a ragály eret-szaggató
lázát, a roppanás
jós-kínjait, az elkülönítő
didergését, a küzdők
önnön húsába vájó görcseit.*

*S mint fémek élén egyensúlyozó, —
tapadó nedvesség, mutatja, mondja
a rétegek korát, helyét,
a megmásíthatatlan
igazságok kötését,
törések vonalát
a terhek és hitek között.*